

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 306/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Sabóom, Obchodná 187/6, Sečovce, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 4/2015 z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tost 4/2015 z 26. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“)

Zo sťažnosti vyplýva, že Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) vedie pod sp. zn. BB-3 T 43/2014 trestné konanie proti osobe sťažovateľa pre spáchanie trestných činov vydierania podľa § 235 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1 Trestného zákona, organizátorstva spáchania trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. a) a § 257 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona, organizátorstva spáchania trestného činu všeobecného ohrozenia podľa § 10 ods. 1 písm. a) a § 179 ods. 1 Trestného zákona a zo spáchania zločinu podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. Sťažovateľ vzniesol v označenej trestnej veci voči predsedovi senátu špecializovaného súdu JUDr. Jánovi Hrubalovi námietku zaujatosti, o ktorej špecializovaný súd rozhodol uznesením č. k. BB-3 T 43/2014-2969 z 15. januára 2015 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) podľa § 32 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) tak, že z vykonávania trestných úkonov nie je vylúčený. Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd napadnutým uznesením sťažnosť proti označenému uzneseniu špecializovaného súdu zamietol.

K dôvodom vznesenej námietky zaujatosti sťažovateľ uvádza, že sudca JUDr. Ján Hrubala bol aj členom senátu Špeciálneho súdu vo veci sp. zn. PK-2 T/14/2007, v ktorej bola iná osoba ako sťažovateľ odsúdená za ten istý skutok, z ktorého je v súčasnosti

sťažovateľ obžalovaný v konaní špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 43/2014. Zaujatost označeného sudcu má vyplývať z porušenia prezumpcie jeho neviny vydaním rozsudku vo veci sp. zn. PK - 2 T/14/2007, ktorého opis skutku mal obsahovať „konštatovanie mojej viny za podplácanie“, hoci mal v danom konaní len postavenie svedka a trestné stíhanie voči jeho osobe bolo v tom čase vedené len v prípravnom konaní. Z toho dôvodu mal sťažovateľ podať proti členom senátu bývalého Špeciálneho súdu, ktorí konali vo veci sp. zn. PK-2 T/14/2007, a členom senátu najvyššieho súdu, ktorí konali vo veci sp. zn. 2 Toš 2/2008, žalobu o ochranu osobnosti. Ako ďalší dôvod podanej námietky zaujatosti sťažovateľ uvádza, že JUDr. Ján Hrubala mal zaslaním fotokópie utajovaných skutočností porušiť zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Poukazuje aj na zverejnenie obsahu jeho žaloby o ochranu osobnosti v týždenníku Plus 7 dní a vyjadrenie sudcu JUDr. Hrubalu k nej v uvedenom tlačovom médiu.

Následne sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s uznesením špecializovaného súdu, ktorý mal dôvody zaujatosti namietaného sudcu označiť *«ako „akcie“ proti predsedovi senátu JUDr. Jánovi Hrubalovi»*, čo už samo osebe má svedčiť o jeho zaujatosti. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sťažovateľ poukazuje na člena senátu najvyššieho súdu JUDr. Pavla Farkaša, ktorý o uznesení špecializovaného súdu rozhodoval a ktorý mal byť členom aj odvolacieho senátu najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 Toš 2/2008 vedenej o odvolaní proti rozsudku Špeciálneho súdu vydanému v už spomínanej veci sp. zn. PK-2 T/14/2007, na ktorého mal sťažovateľ taktiež podať žalobu o ochranu osobnosti. Podľa názoru sťažovateľa vzhľadom na to, že *„tažiskovým dôvodom námietkového konania proti JUDr. Hrubalovi bola kauza [REDAKOVANÉ] sp.zn. PK-2T/14/2007 a na to nadväzujúce konanie o ochranu osobnosti na OSMI sp. zn. 14C/137/2010, ktoré konanie sa bezprostredne týkajú aj JUDr. Farkáša, je absolútne neprípustné, aby JUDr. Farkáš bol členom sťažnostného senátu sp.zn. 4Tos. 4/2015 a rozhodoval o mnou podanej sťažnosti.*

Skutočnosť, že JUDr. Pavol Farkáš vypracoval uznesenie NS SR sp.zn. 4Tos. 4/2015 iba dokrešľuje absurdnosť celého námietkového konania.

Sudcovia JUDr. Hrubala a JUDr. Farkáš sa stali sudcami vo vlastnej veci.“.

Sťažovateľ následne poukazuje na rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavného súdu aj najvyššieho súdu namietajúc, že judikatúra, na ktorú odkazuje uznesenie špecializovaného súdu, je už prekonaná, a že pred rozhodovaním o podanej námietke si mal konajúci súd vyžiadať aj spis Okresného súdu Michalovce vo veci podanej žaloby o ochranu osobnosti. K dôvodu zaujatosti podanej žaloby o ochranu osobnosti sťažovateľ poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Nto 1/2015 z 3. februára 2005 o vylúčení sudcu JUDr. Šefčoviča pre podanie obdobnej žaloby a na okolnosti jej medializácie. Sťažovateľ preto prezentuje názor, že sudca JUDr. Ján Hrubala už „nedokáže objektívne a spravodlivo posudzovať prípad podplácanie [REDAKOVANÉ] a moju osobu v konaní pod sp. zn. BB-3T /43/2014. So žiadnym sudcom nemám taký vyostrený vzťah ako s JUDr. Hrubalom. Nepodal som žalobu o ochranu osobnosti ani proti zvyšným dvom členom senátu BB-3T/43/2014 JUDr. Jánovi Giertlimu a JUDr. Romanovi Púchovskému (mylne bol uvedený JUDr. Jozef Šutka) a ani nepodám! Nepodal som žalobu ani proti iným sudcom, a to som bol právoplatne odsúdený v konaní na Krajskom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 4T88/08, OSKEI sp. zn. 3T28/2013 som dokonca nevzniesol ani námietku zaujatosti.

Tvrdenie, že som podal žalobu z obštrukčných dôvodov, je zavádzajúce a nepravdivé. Ja som predsa v roku 2010 nemohol vedieť, že v roku 2014 prípadne moja trestná vec podplácanie [REDAKOVANÉ] práve JUDr. Hrubalovi.“.

Na základe uvedeného sa sťažovateľ svojím návrhom domáha vydať vo veci takéto rozhodnutie:

„1.) Základne právo [REDAKOVANÉ], domáhať sa svojho práva na nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 4 Tost 4/2015 zo dňa 26.marca 2015 porušené bolo.

2.) Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 4 Tost 4/2015 dňa 26. marca 2015 a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3.) *Najvyšší súd... je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia [REDACTED] na účet advokáta JUDr. Jozefa Sabóa do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť prístup k súdu a rovnaké právne postavenie v konaní pred súdom každému, kto žiada o ochranu tých svojich záujmov chránených právnym poriadkom, ktoré štát zveril do právomoci orgánov súdnej moci (II. ÚS 26/96). Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje predovšetkým prístup k súdu, pretože len v takom

prípade sa vytvárajú podmienky na domáhanie sa práva na súdnu ochranu oprávnenou osobou. Súd musí mať ústavou výslovne určenú kvalitu. To znamená, že musí byť nezávislý a nestranný.

Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97).

Požiadavka nestrannosti súdu vyplýva tak z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 141 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti. V judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú nadväzuje aj judikatúra ústavného súdu, sa rozlišuje posudzovanie nestrannosti podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (III. ÚS 16/00). Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či je možné usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. V tomto smere i zdanie môže byť dôležité. Mal by byť vylúčený každý sudca, u ktorého sa možno oprávnene obávať, že mu chýba nestrannosť. V rozhodnutí Piersack v. Belgicko z 21. septembra 1982 súd konštatoval,

že z rozhodovania by mal byť vylúčený sudca, u ktorého existuje opodstatnená obava, že nie je celkom nestranný, pretože v stávke je dôveryhodnosť, ktorú musí súdna moc vzbudzovať v demokratickej spoločnosti a hlavne u účastníkov konania. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar v. Spojené kráľovstvo).

Dôvodom na vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku sú dôvodné pochybnosti o nezaujatosti sudcu pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa judikatúry všeobecných súdov sa pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Trestného poriadku rozumie taký vzťah k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vyvolať vo verejnosti pochybnosti o nezaujatosti orgánu trestného konania práve pre tento vzťah. Môže ísť o vzťah príbuzenský, priateľský, ale aj o vzťah negatívneho charakteru vyplývajúci napr. z toho, že medzi úradnou osobou a niektorou z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku došlo k sporom a pod. Existencia takéhoto pomeru musí byť preukázaná (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Tz 53/92 z 18. februára 1993, Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, zv. 3 – 4, r. 1994). Vylúčiť sudcu z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodov podľa § 31 Trestného poriadku možno len výnimočne, ak je evidentné, že jeho vzťah k účastníkom konania alebo k prejednávanej veci je takej intenzity, že nebude schopný nezávisle a nestranne o veci rozhodnúť (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš Nd 2/2007 z 25. apríla 2007, Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, zv. 1 r. 2008, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Toš 8/2006 z 1. januára 2009, Zo súdnej praxe zv. 1, r. 2009).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu, v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol:

„Zákon taxatívne vypočítava dôvody, pre ktoré možno mať pochybnosti o nezaujatosti toho ktorého orgánu činného v trestnom konaní, a v dôsledku existencie ktorých je preto vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Ustanovenia trestného poriadku bližšie rozvádzajú všeobecnú požiadavku na činnosť orgánov činných v trestnom konaní, aby postupovali nestranne a nezaujato. Rozhodnutie o vylúčení sudcu z dôvodov uvedených v § 31 Tr. por. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi s tým, že príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon. Vzhľadom na uvedené možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci iba celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi bránia rozhodovať v súlade so zákonom spravodlivo a nezaujato.

Uplatnenie inštitútu § 31 ods. 1 Tr. por., o ktorý oprel obžalovaný svoju námietku zaujatosti, prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia pomeru, vzbudzujúceho pochybnosť o nezaujatosti úradnej osoby pre jej pomer k veci, k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne k ich zástupcom, splnomocnencom a obhajcom preukázaná. Pre taký záver nepostačuje subjektívna domnienka obvineného založená iba na predpoklade, že sudca je vopred rozhodnutý obžalovaného odsúdiť. Tak, ako na to správne poukázal prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, skutočnosť, že sudca bol v inej trestnej veci členom senátu, ktorý rozhodol rozsudkom a ustálil skutkovú vetu na základe určitých výsledkov vykonaného dokazovania, nemôže eo ipso zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

Rovnako tak to platí aj na skutočnosť, že obžalovaný iniciatívne vyvolal občianske súdne konanie podaním žaloby, ktorou osobu sudcu takpovediac vtiahol do súdneho sporu. Takúto okolnosť bez ďalších konkrétnych okolností, ktoré by eventuálne mohli vzbudzovať pochybnosti o nezaujatosti sudcu nie je možné považovať za dôvod opodstatňujúci vylúčenie daného sudcu z vykonávania úkonov trestného konania. Navyiac, takýto postup obvineného resp. obžalovaného by bol vo všeobecnosti ľahko zneužiteľný ako účelový postup na dosiahnutie vylúčenia akéhokoľvek sudcu v ktoromkoľvek súdnom konaní.

V predmetnej veci obžalovaný [REDAKOVANÉ] svoju námietku nepodložil žiadnou konkrétnou objektívnou skutočnosťou alebo dôkazom, ktoré by mohli v danom prípade spochybňovať objektivitu a nestrannosť zákonného predsedu senátu. Sťažovateľ neuviedol

žiadne bližšie okolnosti, ani súvislosti za ktorých a akým spôsobom mal namietaný predseda senátu dospieť k úmyslu obžalovaného odsúdiť, bez riadneho vykonania objektívnych dôkazov.

So zreteľom na uvedené skutočnosti najvyšší súd nepovažoval tvrdenie, uvedené v odôvodnení sťažnosti obžalovaného za opodstatnené a spôsobilé na vyvodenie záveru o zaujatosti predsedu senátu JUDr. Jána Hrubalu.

Preskúmaním veci neboli zistené ani žiadne iné zákonom predpokladané dôvody pre jeho vylúčenie z vykonávania procesných úkonov v predmetnej trestnej veci.“

V danej veci sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vyjadruje nespokojnosť predovšetkým s tým, že o jeho sťažnosti proti ním napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu rozhodoval najvyšší súd v zložení senátu, ktorého členom bol aj sudca najvyššieho súdu JUDr. Pavol Farkaš, ktorý rozhodoval aj v odvolacom konaní o obžalobe podanej proti inej osobe za skutok, za ktorý bola podaná obžaloba aj proti sťažovateľovi, konanie o ktorej vedie špecializovaný súd pod sp. zn. BB-3 T 43/2014. Ďalším dôvodom spochybňujúcim nestrannosť sudcu najvyššieho súdu JUDr. Pavla Farkaša má byť aj konanie o ochranu osobnosti, ktoré proti nemu vedie sťažovateľ od roku 2010 pred Okresným súdom Michalovce.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v konaní, v ktorom bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vydané (sp. zn. 4 Tost 4/2015), nebolo rozhodované o vine alebo nevine sťažovateľa, ale len o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti proti sudcovi špecializovaného súdu JUDr. Jánovi Hrubalovi. Námietke sťažovateľa o tom, že sudca JUDr. Pavol Farkaš rozhodoval ako člen senátu najvyššieho súdu o vine inej osoby než sťažovateľa za skutok, za ktorý bola neskôr podaná obžaloba aj proti sťažovateľovi, preto nemožno priznať žiadnu relevanciu. Táto skutočnosť totiž neosvedčuje žiaden pomer označeného sudcu k osobe sťažovateľa, a to či už pozitívny alebo negatívny.

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom v danej veci nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do tohto dosiaľ neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09).

V tomto prípade však súdy prerokujúce sťažovateľovu trestnú vec právomoc na nápravu prípadného protiústavného stavu založeného nesprávne obsadeným senátom majú, keďže dosiaľ sa konanie o obžalobe sťažovateľa nachádza v štádiu konania pred súdom prvého stupňa. Ústavný súd preto sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 4/2015 z 26. marca 2015, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2015